

The New York Times-bestseller

MARY HIGGINS CLARK

& ALAFAIR BURKE

DE VERDWENEN
BRUID

XANDER

THRILLER

Ook verschenen van Mary Higgins Clark bij Xander Uitgevers

Tweelingzusje (2014)

Onder mijn huid (2014)

Tranen om mijn zusje (2014)

De moord op Assepoester (2014)

Te mooi om waar te zijn (2015)

MARY HIGGINS CLARK

EN ALAFAIR BURKE

De verdwenen bruid

Uitgegeven door Xander Uitgevers BV
Hamerstraat 3, 1021 JT Amsterdam

www.xanderuitgevers.nl

Oorspronkelijke titel: *All Dressed in White*
Oorspronkelijke uitgever: Simon & Schuster
Vertaling: Frans van Delft
Omslagontwerp: Studio Marlies Visser
Omslagbeeld: Getty Images
Zetwerk: ZetProducties, Haarlem

Copyright © 2015 Mary Higgins Clark en Alafair Burke
Copyright © 2016 voor de Nederlandse taal:
Xander Uitgevers BV, Amsterdam

Eerste druk 2016

ISBN 978 94 0160 347 8 | NUR 305

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel
van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze ook,
zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Ter nagedachtenis aan

Joan Nye

Goede vriendin sinds onze tijd op de Villa Maria Academy

Liefs,

Mary

Voor Richard en Jon

– Alafair

Daar komt de bruid, geheel gehuld in licht,
Stralend en zacht, schitterend in zijn zicht.

PROLOOG

Het was donderdagavond medio april in het Grand Victoria Hotel in Palm Beach.

Amanda Pierce, de aanstaande bruid, paste haar trouwjurk, daarbij geholpen door haar beste vriendin Kate.

‘Maar hopen dat-ie past,’ zei ze, net toen de ritssluiting op haar rug over dat lastige stukje boven haar taille dicht gleed.

‘Het is niet te geloven dat je ook maar een seconde hebt gedacht dat hij niet zou passen,’ merkte Kate droogjes op.

‘Ik was zo veel afgevallen toen ik mijn jurk kocht vorig jaar, ik was bang dat ik hem niet meer over mijn taille zou krijgen. Dat kan ik beter nú dan zaterdag ontdekken. Zie je ons al aan die rits trekken net voor ik naar het altaar loop?’

‘Daar hoeft je echt niet bang voor te zijn,’ stelde Kate haar gerust. ‘Waar maak je je druk om? Kijk nou in de spiegel. Je ziet er prachtig uit.’

Amanda staaarde naar haar spiegelbeeld. ‘Het is een mooie jurk, toch?’ Ze dacht aan de honderden japonnen die ze in de beste bruidszaken van Manhattan had gepast, voordat in een piepklein zaakje in Brooklyn Heights haar oog op deze jurk was gevallen. De stof van gebroken witte zijde, de empiretaille en het handgemaakte kanten lijfje vormden een geheel dat precies was

zoals ze het zich had voorgesteld. Over drieënveertig uur zou ze naar het altaar schrijden in deze jurk.

‘Hij is meer dan mooi,’ stelde Kate. ‘Maar waarom zie je er zo ongelukkig uit?’

Amanda keek weer in de spiegel. Met haar blonde haar en hartvormige gezicht, haar grote blauwe ogen, haar lange wimpers en haar van nature bessenrode lippen, wist ze dat ze mooi was. Maar Kate had gelijk. Ze zag er ongelukkig uit. Of niet zo zeer ongelukkig, eerder bezorgd. De jurk past geweldig, stelde ze vast. Dat is toch een goed teken? Ze probeerde wat vrolijker te kijken. ‘Ik vraag me af hoeveel ik vanavond nog kan eten zonder dat ik hier zaterdag uitscheur.’

Kate lachte en klopte zacht op de lichte welving van haar buikje. ‘Moet je horen wie het zegt. Maar Amanda, serieus, gaat het wel goed met je? Je denkt toch niet aan ons gesprek van gisteren?’

Amanda wuifde deze gedachte met haar hand weg. ‘Nee hoor, geen moment meer,’ antwoordde ze, zich ervan bewust dat ze loog. ‘Kom, help me nu maar uit mijn jurk. Ze gaan waarschijnlijk al aan tafel.’

Tien minuten later zat Amanda in een lichtblauw katoenen jurkje alleen op haar slaapkamer een oorbel in te doen. Ze keek nog een keer naar haar trouwjurk, die voorzichtig over het bed was gespreid. Plotseling zag ze een make-upvlek, vlak onder het kraagje van het kanten lijfje. Ze had nog zo voorzichtig gedaan. De lichte veeg staarde haar aan. Ze zou die vlek er wel uit krijgen, maar was dit misschien het teken waarop ze wachtte?

De afgelopen twee dagen was ze een buitenstaander geweest van haar eigen aanstaande bruiloft, omdat ze voortdurend had gezocht naar aanwijzingen die haar zouden vertellen of dit huwelijk wel was voorbestemd. Turend naar de vlek in haar jurk deed ze een belofte – niet aan haar toekomstige echtgenoot, maar aan zichzelf: we leven maar één keer, en mijn leven zal gelukkig zijn. Bij de minste of geringste twijfel stap ik zaterdag niet in het huwelijksbootje.

Ik zal het snel genoeg weten, hield ze zichzelf voor.

Op dat moment kreeg ze het gevoel alles onder controle te hebben. Ze zag geen enkele voorbode van het feit dat ze de volgende ochtend spoorloos zou zijn verdwenen.

1

Laurie Moran luisterde naar de tiener die vóór haar in haar beste schoolfrans stond te stuntelen. Ze wachtte in de rij van Bouchon, de pas geopende Franse bakkerij om de hoek van haar kantoor in Rockefeller Center.

‘Zju voedree un pain chocolat. Of doe er maar deux.’

De vrouw achter de toonbank glimlachte geduldig, terwijl het meisje worstelde met de formulering van haar volgende vraag. Ze was eraan gewend geraakt dat mensen hier hun gebrekkige Frans kwamen oefenen, al bevond de zaak zich in het centrum van New York.

Laurie had minder geduld. Later die ochtend had ze overleg met haar baas, Brett Young, en ze wist nog steeds niet welk verhaal ze voor de volgende aflevering van haar tv-programma als eerste zou moeten pitchen. Ze had al haar tijd nodig om zich hierop voor te bereiden.

Na een laatste *‘mer-sie’* verliet het meisje de zaak met een doos gebak in haar handen.

Laurie was aan de beurt. *‘Ik bestel gewoon in mijn eigen taal, s’il vous plaît.’*

‘Merci,’ antwoordde de vrouw aanmoedigend.

Bij wijze van traditie ging Laurie elke vrijdagochtend naar de

bakker om iets lekkers te halen voor haar team – haar assistente Grace Garcia en haar assistent-producent Jerry Klein. Zij vonden die taartjes, croissants en broodjes heerlijk. Nadat ze haar bestelling had gedaan, vroeg de medewerkster of ze anders nog iets wenste. De macarons zagen er verrukkelijk uit. Een paar misschien, voor papa en Timmy als toetje na het avondeten, dacht ze, en een om mezelf te trakteren als het overleg met Brett goed gaat.

Toen ze uit de lift stapte op de zestiende verdieping van een van de gebouwen van het Rockefeller Center, beseftte ze dat de plaats die ze nu innam binnen het kantoor van Fisher Blake Studios een weerspiegeling was van haar succes het afgelopen jaar. Voorheen zat ze in een kleine, raamloze ruimte en deelde ze een assistent met twee andere producenten, maar nadat ze een op *true-crime* gebaseerd format had bedacht, gericht op onopgeloste zaken, had Lauries carrière een hoge vlucht genomen. Haar huidige kantoor was ruim, telde vele ramen en stond vol met gelikte meubels. Jerry was gepromoveerd tot assistent-producent en zat in een kleinere kamer naast de hare. Grace had zoals altijd meer dan genoeg te doen in de aangrenzende kantoorruimte. Met zijn drieën werkten ze nu voltijds aan hun eigen programma, *Verdacht*, verlost van verplichtingen aan andere, saaie actualiteitenprogramma's.

Grace was kort geleden zevenentwintig geworden, maar zag er jonger uit. Laurie had Grace al verschillende keren willen zeggen dat ze de dikke laag make-up die ze dagelijks zorgvuldig aanbracht, helemaal niet nodig had, maar Grace gaf duidelijk

de voorkeur aan een persoonlijke stijl die mijlenver van de klassieke smaak van Laurie lag. Vandaag droeg ze een lange blouse over een onmogelijk strakke legging, daaronder plateauschoenen van wel vijftien centimeter hoog. Haar lange zwarte haar zat in een knot zo hoog als die van de djinn in *I Dream of Jeannie* en getoupeerd tot een perfecte fontein.

Meestal stortte Grace zich meteen op de papieren zak van de bakker, maar vandaag niet. ‘Laurie...’ begon ze aarzelend.

‘Is er iets, Grace?’ Laurie kende haar assistent goed genoeg om aan te voelen wanneer er iets aan de hand was.

Net toen Grace aan haar uitleg begon, kwam Jerry zijn kamer uit. Laurie voelde zich altijd klein wanneer ze tussen de lange, slungelachtige Jerry en de hooggehakte Grace in stond, al was ze een slanke vrouw van één meter zeventig lang.

Jerry maakte met vooruitgestoken handen een stopteken. ‘Er zit een dame op je te wachten in je kamer. Ze verscheen uit het niets. Ik heb Grace gezegd dat ze een afspraak voor een andere keer met haar moest maken. Voor de goede orde, ik heb hier niets mee te maken.’

2

Sandra Pierce stond in de kamer van Laurie Moran en keek naar buiten. Ver beneden haar lag de beroemde schaatsbaan van het Rockefeller Center. Tenminste, die zou Sandra altijd blijven zien, ook nu, halverwege juli, wanneer het gladde ijs en de zwierige schaatsers plaats hadden gemaakt voor een zomertuin en restaurant.

Ze zag haar kinderen voor zich, toen die precies op die plek hand in hand schaatsten, alweer meer dan twintig jaar geleden. Charlotte, de oudste aan de ene kant; Henry, haar jongere broertje aan de andere. Tussen hen in hun jongste zusje Amanda. Ze hielden het meisje zo stevig vast dat ze veilig overeind zou blijven, mochten haar schaatsjes van het ijs komen.

Met een zucht draaide Sandra haar rug naar het raam en zocht naar iets wat voor afleiding kon zorgen terwijl ze wachtte. Ze vond de kamer opmerkelijk opgeruimd. Het was voor het eerst in haar leven dat ze een televisiestudio bezocht en ze had zich een grote open ruimte met bureaus in lange rijen voorgesteld, zoals je die op de achtergrond van actualiteitenprogramma's ziet. De kamer van Laurie Moran ademde eerder de sfeer van een strak ingerichte, maar comfortabele woonkamer.

Sandra's oog viel op een ingelijste foto op het bureau van

Laurie. De deur van de kamer was dicht, dus pakte ze de foto om hem van dichtbij te bekijken, een kiekje van Laurie met haar man Greg op het strand. Ze nam aan dat het jongetje tussen hen in hun zoon was. Sandra kende de familie niet persoonlijk, maar had op internet al foto's van Laurie en Greg gezien. Sandra's interesse in *Verdacht* was al na de eerste aflevering gewekt. Toen ze onlangs in een artikel las dat de producent van dit programma zelf ooit met een onopgeloste misdaad te maken had gehad, wilde Sandra Laurie Moran hoe dan ook persoonlijk ontmoeten.

Ze voelde zich meteen schuldig over de inbreuk op Lauries privacy. Zelf zou ze ook niet willen dat een vreemde zo aandachtig naar foto's van haar, Walter en Amanda zou kijken. Sandra kromp ineen bij het besef dat het nu vijfentwintig jaar geleden was dat ze voor het laatst samen met haar ex-man en hun jongste dochter was geweest – tijdens het kerstdiner met het gezin, vlak voor Amanda's bruiloft. Of wat haar bruiloft had moeten worden.

Zal het ooit wennen om aan Walter als mijn ex-man te denken? vroeg ze zich af. Ze had Walter ontmoet tijdens haar eerste jaar aan de Universiteit van Noord-Carolina. Dankzij de militaire carrière van haar vader had ze overal ter wereld gewoond, maar nog niet in het zuiden van de Verenigde Staten. Het had haar moeite gekost om zich aan te passen. Haar medestudenten, die daar waren opgegroeid, leken te leven volgens ongeschreven wetten die ze niet begreep. Haar kamergenoot nam haar mee naar de eerste American football-wedstrijd van het seizoen en beloofde dat ze, zodra ze de Tar Heels zou aanmoedigen,

beschouwd zou worden als een oorspronkelijke inwonster van Noord-Carolina. De broer van haar kamergenoot had een vriend meegenomen, een jongeman die in het tweede jaar zat. Hij heette Walter en kwam uit de omgeving. Hij bleek meer geboeid door Sandra dan door de wedstrijd. Toen ze in het laatste kwartier met zijn allen het clublied aanhieven – *I'm a Tar Heel born/I'm a Tar Heel bred/And when I die/I'm a Tar Heel dead* – kreeg Sandra het gevoel dat ze haar toekomstige echtgenoot had ontmoet. Daarin kreeg ze gelijk. Vanaf die avond waren ze samen. Ze brachten drie kinderen groot in Raleigh, op een half uur rijden van het stadion waar ze elkaar hadden ontmoet.

Ze dacht terug aan hoe ze in de eerste tweeëndertig jaar van hun huwelijk, dat bijna vijfendertig jaar had standgehouden, elkaar altijd hadden bijgestaan op de zeer verschillende vlakken waarin ze uitblonken. Sandra had weliswaar nooit officieel voor Walters familiebedrijf gewerkt, maar had hem wél trouw geadviseerd over nieuwe productlanceringen, advertentiecampaagnes en vooral personeelskwesties. Zij was van hen degene die het meeste gevoel had voor de emoties en drijfveren van het personeel. Walter droeg zijn steentje bij wanneer hij haar maar kon helpen met haar vrijwilligerswerk voor de kerk, de school en de gemeenschap. Bijna glimlachend zag ze weer voor zich hoe Walter, haar grote beer, met een viltstift honderden bad-eendjes nummerde voor de jaarlijkse eendenrace van de Rotary op de Ol' Bull River; telkens wanneer hij weer een eendje aan de stapel toevoegde, las hij het nummer hardop voor.

Walter zei altijd dat ze in alles partners waren. Natuurlijk beseftte ze nu dat dit nooit helemaal waar was geweest. Hoe goed

Walter ook zijn best deed, als vader had hij het moeilijk. Hij kwam braaf opdraven bij elke schoolvoorstelling of honkbalwedstrijd, maar zijn kinderen zagen dat hij er met zijn hoofd niet bij was. Meestal dacht hij aan zijn werk – aan een nieuwe productlijn, aan fabricagefouten in zijn beste fabriek of aan een inkoper die op extra korting aandrong. Walter meende dat zijn belangrijkste vaderlijke bijdrage bestond uit het zorgen voor de zaak, zodat hij iets kon nalaten en zijn gezin financiële zekerheid bood. Aan Sandra de taak de emotionele afstandelijkheid tegenover zijn kinderen te compenseren.

Twee jaar geleden nam ze haar besluit. Ze kon er niet meer tegen dat Walter zich extreem ongemakkelijk voelde wanneer zij Amanda's naam liet vallen. We rouwden ieder op onze eigen manier, dacht ze, en er was te veel verdriet onder één dak.

Ze trok het speldje recht op haar revers, Amanda's speldje met NOG STEEDS VERMIST erop. Ze had er de afgelopen jaren talloze van laten maken. O, wat had Walter toch een hekel aan die dozen met die speldjes overal in huis. 'Ik kan ze niet meer zien,' zei hij. 'Zo kan ik geen minuut thuis zijn zonder te denken aan wat er met Amanda gebeurd zou kunnen zijn.'

Dacht hij werkelijk dat zij de zoektocht naar hun dochter ooit zou staken? Ondenkenbaar. Sandra bleef zich inzetten voor haar missie, terwijl Walter zijn gewone leven weer had opgepakt. Ze waren niet meer samen één.

Nu was Walter dus haar 'ex-man', hoe vreemd ze dat ook nog steeds vond klinken. Intussen woonde ze alweer bijna twee jaar in Seattle. Daar was ze naartoe verhuisd om dichterbij Henry en zijn gezin te zijn. Ze woonde in een prachtige ruime villa bo-

venop de heuvel Queen Anne, waar ze twee aparte slaapkamers voor haar kleinkinderen had, als die bij oma kwamen logeren. Walter was uiteraard in Raleigh blijven wonen. Dat moest volgens hem omwille van het bedrijf, ten minste nog totdat hij met pensioen zou gaan, wat volgens haar nooit ging gebeuren.

Sandra hoorde stemmen voor de deur van de kamer en nam snel weer plaats op de lange, wit lederen bank onder de ramen. Alsjeblieft, Laurie Moran, alsjeblieft: laat jij degene zijn om wie ik heb gebeden.

3

Toen Laurie de kamer binnenliep, stond de wachtende vrouw meteen op van de bank om haar een hand te geven.

‘Fijn dat u me wilt ontvangen, mevrouw Moran. Sandra Pierce is de naam.’ De handdruk was stevig en ging vergezeld van direct oogcontact, maar toch kon Laurie zien dat de vrouw nerveus was. Haar mededelingen klonken gerepeteerd, haar stem beefde.

‘Uw assistente is zo vriendelijk geweest om mij binnen te laten en hier te laten wachten. Ik stortte zowat in, geloof ik. Ik hoop maar dat ze er geen problemen mee krijgt. Ze was zo aardig voor me.’

Laurie pakte de vrouw voorzichtig bij haar elleboog. ‘Grace vertelde me dat u lichtelijk overstuur was. Hoe gaat het nu?’

Laurie keek onderzoekend om zich heen en zag meteen dat het fotolijstje op haar bureau een beetje was verschoven. Van geen ander voorwerp zou ze zo’n minieme verplaatsing hebben opgemerkt, maar die foto was haar dierbaar. Vijf jaar lang had ze niet één familiefoto op haar werkkamer getolereerd. Ze wilde haar collega’s niet dagelijks confronteren met de moord op haar man zolang die nog niet was opgelost. Maar nadat de politie eindelijk wist door wie Greg vermoord was, had ze deze foto

ingelijst en op haar bureau gezet. Het was het laatste kiekje waar ze met hun drieën – zijzelf, zoon Timmy en Greg – op stonden.

De vrouw knikte, maar leek bij het minste geringste in snikken uit te kunnen barsten. Laurie liet haar weer op de bank zitten in de hoop dat ze zou kalmeren.

‘Het spijt me, ik ben niet zo snel nerveus,’ verontschuldigde Sandra Pierce zich. Ze legde haar handen in haar schoot zodat ze niet meer trilden. ‘Maar soms heb ik het gevoel dat ik geen andere keuze heb. De plaatselijke politie, de rijkspolitie, de openbare aanklager, de FBI... De vele privédetectives die ik heb ingeschakeld. Ik heb zelfs nog een medium in de arm genomen. Hij beweerde dat Amanda in de nabije toekomst ergens in Zuid-Amerika zou reïncarneren. Nou, dat hoefde voor mij dus niet meer.’

Laurie kon de woordenstroom uit de mond van de vrouw amper bijbenen, maar ze had genoeg begrepen om te concluderen dat Sandra Pierce een van de velen was die hun hoop op het tv-programma *Verdacht* hadden gevestigd. Hoe groter het succes van Lauries programma, hoe meer kijkers ervan overtuigd leken dat een op feiten gebaseerd misdaadprogramma elk denkbaar onrecht kon rechtzetten. Dagelijks werden er op de Facebookpagina van het programma ingewikkelde conflicten gepost, die elkaar in treurigheid overtroffen – over gestolen auto's, vreemdgaande echtgenoten, meedogenloze huisjesmelkers. Ongetwijfeld hadden veel van die mensen daadwerkelijk hulp nodig, maar slechts weinigen leken te beseffen dat in *Verdacht* alleen maar ernstige delicten werden behandeld, dus geen lichte vergrijpen. Ook de legitieme slachtoffers of hun familieleden

die persoonlijk met Laurie contact opnamen, kon ze niet altijd helpen. Het aantal afleveringen was nu eenmaal beperkt.

‘Rustig maar, mevrouw Pierce,’ zei Laurie, al voelde ze de tijd wegtikken voor haar overleg met Brett. Ze liep naar de deur en vroeg of Grace koffie wilde halen. Ze was nog steeds een beetje boos op haar assistente omdat ze deze wildvreemde dame had binnengelaten, al begreep ze nu waarom Grace dat gedaan had. De vrouw had iets wat onmiddellijk medelijden bij je oproep.

Laurie draaide zich om en voor het eerst zag ze dat Sandra Pierce een bijzonder mooie vrouw was. Ze had een lang, smal gezicht en asblond haar tot aan de schouders. Helderblauwe ogen. Laurie zou de vrouw niet veel ouder schatten dan zichzelf, zesendertig jaar, als de rimpels in haar hals haar leeftijd niet verrieden.

‘Grace vertelde me dat u uit Seattle komt,’ begon Laurie.

‘Dat klopt. Eerst wilde ik u schrijven of bellen, maar ik realiseerde me dat honderden mensen dat al dagelijks doen. Het is misschien een beetje vreemd dat iemand zonder uitnodiging en onaangekondigd zo’n lange vliegreis maakt om u te ontmoeten, maar ik zag geen andere oplossing. Deze kans wilde ik me niet laten ontglippen. Ik geloof dat u degene bent op wie ik altijd heb gewacht – niet u persoonlijk, ik ben geen stalker of zo – maar uw programma.’

Laurie begon spijt te krijgen van haar beslissing om naar deze vrouw te luisteren. Ze had haar tijd hard nodig om zich voor te kunnen bereiden op het overleg met haar baas. Maar wat had deze vrouw toch? Hoe had deze Sandra Pierce Laurie zover gekregen om naar haar verhaal te luisteren? Net op het moment

waarop ze het gesprek wilde afkappen om zich voor te bereiden op het overleg, zag ze de button op de kraag van Sandra's blazer.

Er stond een foto op van een onwaarschijnlijk mooie jonge vrouw, die verbijsterend veel op Sandra Pierce leek. Onder het portret stond een geel lintje afgebeeld. De foto kwam haar vaag bekend voor.

'Gaat het om haar?' vroeg Laurie met een knikje naar de button.

Sandra liet haar blik zakken, alsof ze was vergeten dat ze het speldje droeg. Ze graaide met haar hand in een jaszak, haalde er een andere button uit tevoorschijn en gaf die aan Laurie. 'Dit is mijn dochter. Ik heb de zoektocht nooit kunnen opgeven.'

Laurie bestudeerde de foto en langzaam kwam de glimlach van het meisje in haar geheugen tot leven. Ze had deze ene foto nooit gezien, maar toch herkende ze die lach. 'Pierce was toch de naam, zei u?' Door het uitspreken van deze achternaam hoopte ze haar geheugen op te frissen.

'Ja, mijn naam is Sandra Pierce. Ik ben de moeder van Amanda Pierce. In de media wordt ze vaak "de weggelopen bruid" of "de verdwenen bruid" genoemd.'